కిటికీ

[ఆంధ్రప్రభ వీక్లీ]

సమీరతో వచ్చిన చిక్కే ఇది!

గది కిటికీ తలుపులు తెరవనివ్వదు.

తెరవనివ్వక పోవటానికి ఏవేవో కారణాలు చెబుతుంది.

కానీ ... అసలు కారణం నాకు తెలుసు!

అసలు కారణం గొంతెత్తి అరిచి చెప్పాలనుకుంటాను.

కానీ ... చెప్పలేను ! ...

చదువుతున్న నవలను పరుపుమీద పడేశాను.

బద్ధకంగా రెండు నిమిషాలు ఇటూ అటూ దొర్లేను.

శరీరం కింద ఫోమ్ పరుపు మెత్తగా నలుగుతోంది.

దిండులో కొంత సేపు ముఖం దాచుకున్నాను.

వింత పరిమళం కమ్మేసింది!

నేను వాడే బ్రిల్‌క్రీం, ఆఫ్టర్ షేవ్‌లోషన్, ఛార్లీ స్ప్రే; ఇవి కాక సమీర ముఖానికి దట్టంగా పట్టించుకునే మేక్స్‌ఫేక్టర్, వాల్జడలో రాత్రి నలిగిపోయిన మల్లెపువ్వుల పరిమళం; ఇవన్నీ కలిసిన వింత సువాసన !!

హాయిని గొలిపే సుగంధం!!

కళ్ళు మూసుకుని రెండు నిమిషాలు అలాగే వుండిపోయాను.

"గుడ్‌మార్నింగ్"

చెవిలో గుసగుసలాడుతున్నట్లుగా - మెల్లగా సమీర కంఠస్వరం, నా చెవికి అతి సమీపంగా!! దిండులో నుండి ముఖం బయటకు లాగి! బద్ధకంగా కళ్లువిప్పి ఆమెవంక చూస్తూ అన్నాడు.

"గుడ్‌మార్నింగ్...టైమెంతయింది?"

"ఆరున్నర! ఈవేళ ఆదివారం కదా! ...అందుకని తొందరగా లేపలేదు!...ఇంకాస్సేపు రెస్టు తీసుకోండి!"

బెడ్‌మీద నా ప్రక్కలో కూర్చుంటూ, నా జుత్తులోనికి ఆమె వేళ్లు పోనిచ్చి సుతారంగా రాస్తూ అంది సమీర.

"నేను నిద్రలేచి చాలా సేపయింది" ఆవలిస్తూ అన్నాడు.

ఆశ్చర్యంగా నావంక చూసింది సమీర.

"అవును ... రాత్రి సగం చదువుతూ వదిలేసిన పుస్తకం ఇంత వరకూ చదివేను..." అన్నాడు.

"చెప్పరేం మరి? ... కాఫీ తెస్తానుండండి ... డైనింగు టేబిలు దగ్గరకువస్తారా? ఇక్కడకు తెమ్మంటారా?" అంటూ అడిగింది.

"ఇక్కడికి తెస్తే బాగుంటుంది"

సమీర మెల్లగాలేచి, హంసలా వయ్యారంగా కదుల్తూ గదిలోంచి వెళ్ళిపోయింది.

నేను మెల్లగా మంచం మీదనుండి లేచాను.

నైటు బల్బు ఆర్పేశాను.

గదిలో చీకటి పరుచుకుంది!

కిటికీ దగ్గరకు నడిచి సుతారంగా "వెనీషియల్ బ్లైండ్స్"కు కట్టి వున్న తాడు లాగేను.

పూతరేకుమడతల్లా వున్న మడతలు తమాషాగా విచ్చుకున్నాయి.

గదిలోకి వెలుతురు చొచ్చుకుని వచ్చింది.

అవతల ప్రకృతిలో అప్పుడే నీరెండ పరుచుకుంటోంది. ఇంటి చుట్టూ ఆవరణ నిండా నిండిపోయిన చెట్లు, అడవిలో మానుల్లా పెరిగిపోయాయి. వేపచెట్లు నాలుగు, వాటి మానులకు పేరు తెలియని క్రీపర్ అల్లుకుపోయింది. గేటుకు అటూ ఇటూ కాపలాదారుల్లా నిలబడిన అశోక వృక్షాలు!

ప్రహారీ గోడకు ఆనుకొని ఈ చివర నుండి ఆ చివర వరకూ దట్టంగా పరుచుకున్న బోగన్‌విల్లా పొదలు.

బలిసిన గున్నమామిడి చెట్టు.

ఇవన్నీ కలిసి ఆవతలి ఎండను కిటికీ గుండా ఇంటిలోకి రానివ్వకుండా చేస్తున్నాయి.

కిటికీకి ఆడ్డంగా వున్న వెనీషియల్ వీల్స్‌లోనుండి అవతలకు చూస్తే ఆ దృశ్యం చాలా తమాషాగా కనబడుతోంది.

ఎదురుగా కనబడే పెద్ద ప్రకృతి దృశ్యంమీద అడ్డంగా గీతలు గీసినట్లుగా కన్పిస్తోంది.

దూరంగా కనబడే మేడమీద అమర్చిన టి. వి. అంటెన్నా పై ఏదో పేరు తెలియని పక్షివాలి విలాసంగా తోక వూపుతోంది.

ఆ బంగళా వెనుక బీచ్ రోడ్!

కొస్త అవతలగా అనంతంగా పరుచుకున్న సముద్రం! దిక్చక్రం దగ్గర రెండు ఓడలు మసగ్గా కన్పిస్తున్నాయి.

స్విక్ వాటర్స్‌లో మరో రెండు ఓడలు లంగరు దింపుకుని నిరీక్షిస్తున్నాయి!!!

కిర కిర మన్న శబ్దం విని తుళ్ళిపడి వెనక్కు తిరిగేను.

సమీర మెల్లగా ట్రాలీ తోసుకుంటూ వచ్చింది.

ట్రేలో తెల్లవి గుడ్డ పొందికగా పరచి వుంది.

డికాక్షన్ మగ్గు, పాల జగ్గు, షుగర్ బౌల్, రెండు వెండి చెంచాలు, రెండు కప్పులు, సాసర్లు దానిమీద అందంగా పేర్చి వున్నాయి.

కాఫీకి ఇంత అట్టహాసమూ జరగాలి!

కాఫీ సర్వింగే కాదు- అన్నీ ఇలాగ జరగాలి!

నిజానికి ఈ పనులు రోజూ వంటమనిషి చేస్తుంది.

ఆదివారం మాత్రం వంటమనిషిని ఇంటి పరిసరాల్లోనికి రానివ్వదు సమీర!

అంతా తానే స్వయంగా చేస్తుంది.

కాఫీ, బ్రేక్‌ఫాస్ట్, లంచ్, డిన్నర్.... అన్నీ తానే స్వయంగా తమ ఇద్దరికీ తయారుచేస్తుంది.

డికాక్షన్, పాలు కప్పులోనికి పంపి తరువాత పంచదార కలుపు తోంది సుతారంగా.

"నాకు స్ట్రాంగ్ కాఫీ కావాలి" అన్నాను.

రెండు క్షణాలుపాటు తియ్యగా నా కళ్ళల్లోకి చూసింది.

"డాక్టర్ వైద్యనాథ్‌గారు ఏం చెప్పారో గుర్తుందా?" అడిగింది.

"గుర్తులేదు" అన్నాను బింకంగా

"పూర్తిగా కాఫీ మానేసి కాంప్లాన్ తాగమన్నారు. పోనీకదా.... అబ్బాయిగారు బాధపడి పోతున్నారని....

ఒక పూట కాఫీ శాంక్షన్ చేశాను.... అది ఎంత లైట్‌గా తాగితే అంత మంచిది.... మారాం చేయకుండా తాగెయ్యండి...."

మూతి సున్నాలా చుట్టి, అపేక్ష నంతటినీ కళ్ళల్లోకి తీసుకువచ్చి, బుగ్గమీద చిన్నగా ముద్దు పెట్టుకుంటూ కాఫీ కప్పు నాకు అందించింది.

అంతలోనే కిటికీ వంకకు తిరిగి-

తెరిచివున్న వెనీషియల్ బ్లయిండ్స్ వంక చూసి-

"ఎందుకు తెరిచేరు? గదిలో దుమ్ము పడిపోతుంది...."

అంటూ కిటికీ దగ్గరకు వెళ్ళి రోప్ లాగి వాటిని మూసేసింది.

పై అధికారి ఆజ్ఞలకు తు.చ. తప్పకుండా పాటించే సమగ్రత గల ఉద్యోగుల్లా-

వీవ్స్ టప టప మని ముడుచుకుపోయి గదిని చీకటిగా చేశాయి.

గదిలో ట్యూబ్‌లైటు వెలిగించింది సమీర.

ఆమెతో వచ్చిన చిక్కే ఇది!

గది కిటికీ తలుపులు తెరవనివ్వదు!

దూరంగా వున్న రోడ్డుమీద ధూళి ఎగిరివచ్చి, గదితో పడుతుం దంటుంది. ఆ ధూళి కల్గిన గాలి పీలిస్తే వచ్చే అనర్థాలు ఆమె కంఠస్థం చేసినట్లు చెప్పగలదు.

కానీ - నిజానికి కారణం అది కాదు.

కిటికీ తలుపులు మూసివేయటానికి కారణం వేరే వుంది.

ఏదో అనాలని అనుకున్నాను.

కానీ, మళ్ళీ వెంటనే ఆ ఆలోచన విరమించుకున్నాను.

పాల రుచితో వున్న కాఫీ అసంతృప్తిగా తాగి-

ఆ అసంతృప్తిని ముఖంలో కనబడనీయకుండా జాగ్రత్తపడుతూ-కప్పు ట్రేలో వుంచేను.

తన కప్పుకూడా ట్రేలో పెడుతూ సమీర అడిగింది.

"కాఫీ ఎలా వుంది?"

'నా ముఖంలా వుంది' అనబోయాను.

కానీ అనలేదు! వెర్రి నవ్వొకటి ముఖానికి పులుముకుంటూ

"నువ్వు తయారుచేసిన కాఫీ బాగుండక పోవటమేమిటి? డికాక్షన్ లేకపోతేనేం? దాన్నిండా నీ ప్రేమ నిండివుంది? నీ ప్రేమకంటే డికాక్షన్ గొప్పది కాదు!" అన్నాను. చాలా సిన్సియర్‌గా ముఖంపెట్టి.

సమీర ఆనందంగా మంచంమీద నుండి లేచి అల్మారా దగ్గరకు వెళ్ళి ట్రిబుల్ ఫైవ్ సిగరెట్ పేకెట్ అందుకుంది.

అందులోంచి ఒకటి తీసి నా పెదాలు మధ్య వుంచింది.

లైటర్ సహాయంతో తానే స్వయంగా అంటించింది.

తృప్తిగా రెండు పీల్పులు పీల్చేను.

నరనరాల్లో కొత్త ఉత్సాహం నిండిసల్లుకుంది.

"మళ్ళీ లంచ్ తర్వాతే సిగరెట్టు. అంతవరకూ అడగవద్దు!" అంది.

"అలాగే"

"సిగరెట్టు సగందాకా కాల్చిపారెయ్యండి."

"అలాగే."

"ఫిల్టరు దాకా కాలిస్తే పెదాలు నల్లగా కమిలిపోతున్నాయి"

"ఎక్కడిదాకా కాల్చాలో దీనిమీద పెన్సిలుతో గీత గియ్యి" అన్నాను నవ్వుతూ.

ఆ నవ్వుతోబాటు మిళితమయిన వ్యంగ్యాన్ని అర్థం చేసుకుంది.

"అదిగో అబ్బాయిగారికి కోపం వచ్చేస్తోంది."

"కోపం కాదు...."

"సిగరెట్టు ఊపిరితిత్తులకు మంచిది కాదు. మీరు కాల్చే ప్రతి సిగరెట్టు మీ జీవిత కాలాన్ని ఒక గంట తగ్గించేస్తోందన్న నిజాన్ని నేను భరించలేను బాబూ!"

"ప్రతి నిమిషమూ నువ్వు నన్ను ఇలా శాసించటం నేను కూడా భరించలేను" అందామనుకున్నాను. కానీ అనలేను!

సమీర తనమాట నెగ్గాలనుకున్నప్పుడు చాలా తియ్యగా మాట్లాడుతుంది.

ఆ సమయంలో ఆమె గొంతులో ధ్వనే మారిపోతుంది.

మాట పూర్తయ్యాక నా కండ్లో కళ్ళుపెట్టి చూస్తుంది.

ఆ చూపులు మరి నన్ను మాట్లాడనివ్వవు!

ఆ కంఠస్వరంలో ఏదో మత్తు వుంది.

అది నన్ను ట్రాన్స్‌లో పడేస్తుంది!

"సమీరా! ఈ వేళ యార్డులోకి మెషినరీ వస్తుంది. అనులోడ్ చేయించే సమయంలో నేనుంటే మంచిది. పన్నెండు లక్షలరూపాయల సరుకు! అందుకని. పది గంటలకు 'కాంటెస్సా' తీసుకుని యార్డ్‌కు వెళతాను. నువ్వు బయటకు వెళ్ళాలంటే ఫియట్ వాడుకో!"

సమీర నా మాటలు విని బుంగమూతి పెట్టేసింది.

"ఆఫీసు గొడవలు రోజూ వుండేవేగదా! ఈ ఒక్క రోజుకీ మరిచిపోలేరా? మీరు వెళ్ళకపోతే అన్‌లోడింగు ఆగిపోదులెండి. ప్రాజెక్టు మేనేజరు నాలుగువేల జీతము ఎందుకు తీసుకుంటున్నాడు? అన్నిటికీ మీరే వెళ్ళాలంటే మరి అతడిని ఎందుకు ఎపాయింట్ చేసినట్టు? నోనో!" అంది.

"అదికాదు సమీరా...."

"నో! నో! సన్‌డే ఈజ్ సన్ డే! దట్సాల్! పూర్తిగా ఈ రోజు అంతా మనిద్దరం కలిసి గడపవలసిందే. .... ప్లీజ్!...."

అది అభ్యర్థన కాదు— ఆర్డరు!

దానికి తిరుగులేదు మరి!

సమీర బ్రతిమిలాడుతున్నట్లే శాసిస్తుంది.

నేను దీర్ఘంగా నిట్టూర్పు వదిలేను.

అంతలోనే సమీర ఫోన్ దగ్గరకువెళ్ళి రిసీవరు ఎత్తి డయిల్ చేసింది.

"హలో! విశ్వనాథంగారా?.... ఆ! సమీరా స్పీకింగ్.... గుడ్ మార్నింగ్.... ఈ వేళ మెషినరీ వస్తోందిట కదా.... ఊ.... అదే.... ఆయనకి ఒంట్లో కాస్త నలతగా వుంది.... శ్రమ అనుకోకుండా మిమ్మల్ని యార్డ్‌కు వెళ్ళి అన్‌లోడ్ చేయించమన్నారు.... అబ్బే.... పెద్ద నలత కాదు.... కాస్త వీక్‌నెస్.... నో నో.... నో.... అయ్‌విల్ టేక్ కేరాఫ్.. థాంక్యూ.... వుంటాను...." రిసీవరు క్రెడిల్ చేస్తూ అంది.

"ముసలాయన డాక్టర్ని తీసుకువస్తానన్నాడు. వద్దని చెప్పేను."

"పాపం ఆయనకు అర్జెంటు పనేదో వుందన్నాడు. అనవసరంగా ఆయన్ని ఇరుకులో పెట్టేవు." నొచ్చుకుంటున్నట్లు, సమీర వంక చూస్తూ అన్నాను.

"ఫరవాలేదులెండి.... ఆ! బై దిబై! లంచ్‌లోకి ఏంచేయ మంటారు?" అంది మాట మారుస్తూ.

"బంగాళాదుంపల వేపుడు, కొబ్బరి చట్నీ చాలు."

"వేపుళ్ళు వద్దు.... ప్లీజ్.... అయినా బంగాళాదుంపలో ఏముంది? అంతా కార్బోహైడ్రేట్లే కదా.... పచ్చి బఠాణీ ఉడకబెట్టి కూర చేస్తాను. మంచి ప్రొటీను డైట్ అది.... కొబ్బరి తింటే దద్దుర్లు వస్తాయేమో మీకు.... అసలే పైత్యపు శరీరం.... టొమేటో పచ్చడి చేస్తాను.... అంది సమీర.

"ఆమాత్రం దానికి మరి నన్ను అడగటమెందుకు? నీ ఇష్టం వచ్చినవే చేయుచ్చును కదా! అందామనుకున్నాను కానీ అనలేదు.

"నీ ఇష్టం"

చేతిలోని సిగరెట్ ఆష్‌ట్రేలో పడేశాను.

కాఫీ కప్పులు ట్రేలోవుంచి, ట్రేని ట్రాలీలోసర్ది మెల్లగా దాన్ని తోసుకుంటూ బయటకి వెళ్ళిపోయింది సమీర.

దీర్ఘంగా నిట్టూర్పు వదిలి, ఆ వేళ్టి పేపరు అందుకుని, సోఫాలో చేరగిలబడ్డాను.

సమీరకూ, నాకూ వివాహమయి మూడు సంవత్సరాలయింది.

కాదు!- సమీర నన్ను వివాహం చేసుకుని మూడు సంవత్సరాలయింది!!

ఆగర్భ శ్రీమతుల లోగిలిలో పుట్టింది ఆమె.

లక్ష్మీదేవిని మోసుకువచ్చింది.

నేనేమో మధ్యతరగతివాడిని!

ఇంటర్ యూనివర్సిటీ క్రికెట్ కెప్టెన్‌గా విశాఖపట్నంలో మేచ్ ఆడి, సెంచరీ సాధించిన రోజున సమీరతో నాకు పరిచయమయింది.

నా గురించిన వివరాలు అడగటం—

నన్ను తాను వివాహం చేసుకోవటం—

అన్నీ కలలో విషయాలకు మల్లే, రెండు నెలల్లో జరిగిపోయాయి. ఆ తర్వాత మరినేను క్రికెట్ ముట్టుకోలేదు!

అది వేరే వంగతి!

పెళ్ళయిన నాలుగు నెలలకు నా ఎం. బి. ఎ. పూర్తయింది.

సమీరా ఫాబ్రికేషన్స్ లిమిటెడ్‌లో ఎగ్జిక్యూటివ్ ట్రయినీగా చేరి, చేరిన సంవత్సరానికే ట్రయినింగు అయిందనిపించేను.

తర్వాత సంవత్సరంలో సమీర తండ్రి చనిపోవటం....

సమీర మొత్తం ఆస్తి అంతటికీ తిరుగులేని వారసురాలు కావటం, నేను ఆ కంపెనీకి జనరల్ మేనేజరు నయిపోవటం—

వారాలు తేడాలో జరిగిపోయాయి.

నా తరఫున ఉన్న ఏకైక ఆస్తి నాన్న!

అమ్మ చనిపోయిన తరువాత, మతిభ్రమించి, వెర్రిమొర్రిగా మాట్లాడుతూ కాలం నెట్టుకొస్తున్న నాన్న!!

ఆయనకు డెబ్భయి సంవత్సరాలు నిండిపోయాయి.

మా పెళ్ళయినను కొత్తలోనే అయనను మెంటల్ హాస్పిటల్‌లో చేర్పించేం.

నాన్న మాతోబాటు వుండటం సమీరకు అంతగా ఇష్టంలేదని గ్రహించ గలిగేను. అందుకే ఆమె ఆయనను మెంటల్ హాస్పిటల్లో చేర్పిస్తున్నపుడు అడ్డుపెట్టలేకపోయాను.

అక్కడ ప్రత్యేకంగా సపర్యలు జరుగుతాయనీ, డాక్టర్లు నిత్యమూ పరీక్షిస్తూ వుంటారనీ, మా దగ్గరకంటె అక్కడే అయనకు సుఖం దొరుకుతుందనీ నాకు నేను సర్ది చెప్పుకున్నాను.

ప్రతి ఆదివారం రోజున ఒకసారి ఆయనను పలకరించి రావటం పరిపాటి.

సమీర కూడా వారానికి రెండు మూడు సార్లు వెళ్ళి అయనను పలకరించి, తర్వాత డాక్టర్లతో మాట్లాడి వస్తుంది.

"స్నానంచేసి రండి! గీజర్ ఆన్ చేశాను." అంది గదిలోకి వస్తూ.

"అలాగే"

"ఆదివారం కదా, తలకు షాంపూ పెట్టుకోండి!"

"ఊహూ! పెట్టుకోను" అన్నాను మొండిగా.

"ఎందుకని?" అతిసహజంగా అడిగింది.

"అంతే! అది నా ఇష్టం! అది నా తల! నా ఇష్టం వచ్చినట్లు రుద్దు కుంటాను. నువ్వు షాంపూ రాసుకొమ్మంటే రాసుకోవాలని రూలుందా!" అని అరిచి చెప్పాలనుకున్నాను.

నా మనసులోని ఊహలు ఇంకా లోపలి పొరల్లో వుండగానే- నా కళ్ళల్లోకి చూస్తూ వాటిని పసిగట్టగల శక్తి సమీరకు వుంది!

అదే ఆమె గొప్పతనం!

ఆమె ముఖంవంక చూసి మాట్లాడలేకపోయాను కొంతసేపు.

తర్వాత మెల్లగా "అబ్బ! తల రుద్దుకోలేను బాబూ.... చేతులు నొప్పి...." అన్నాను.

"చూశారా? ఇంతవరకూ నాకు చెప్పనేలేదు! ఇకమీదట మీరు తల రుద్దుకోవద్దు, నేనే స్వయంగా రుద్దుతాను." అంటూ మెత్తగా నా కళ్ళల్లోకి చూసింది.

పది నిమిషాల తర్వాత....

నా బుర్ర ఆమెకు అప్పగించేను.

తలస్నానం అయిందనిపించేను.

తువ్వాలుతో తల తుడుస్తూవుంటే అడిగేను.

"మన బాత్‌రూంకు కిటికీ వుంటే బాగుంటుంది కదా!"

"బాత్‌రూంకి కిటికీ లెందుకండీ? మీవి అన్నీ చిత్రమైన ఆలోచనలే- కిటికీలుండకూడదు...." అంది.

"మరి?"

"వెంటిలేటర్లుండాలి!"

"ఏం కిటికీలెందుకు వుండకూడదు?"

"ఏం ప్రశ్నలు బాబూ అవి? మనం స్నానం చేస్తూవుంటే అవతలి వాళ్ళ కంటపడదూ?"

"స్నానంచేసే సమయంలో తలుపులు మూసుకుంటాం"

"తలుపులు మూసుకునేపాటికి అవి వున్నా ఒకటే, లేకపోయినా ఒకటే. కిటికీ లెందుకు?" అంది.

"మరి, మన బెడ్‌రూం కిటికీలు ఎప్పుడూ మూసి ఉంచుతా వెందుకు?"

కసిగా అడిగేను.

నా గొంతులో కాఠిన్యం గుర్తించింది పమీర.

"నేలంతా దుమ్ము కొట్టుకుపోతుంది. బెడ్ పాడయిపోతుంది. బుక్స్ రేక్ నిండా ఎంత దుమ్ము పేరుకుపోతోందో చూడండి!"

"కాదు.... అదేం కాదు!"

గట్టిగా అరిచేను.

సమీర నా వంక వింతగా చూసింది.

"మరి.... ఎందుకంటారు?.... మీరు అలా అయిపోయారేమిటీ?" ఎంతో అమాయకంగా ముఖంపెట్టి, ఆందోళన కళ్ళల్లో ప్రతిఫలింపజేస్తూ అడిగింది సమీర.

ఎందుకంటావా?....

నిజంగా నీకు తెలియకనే ఈ ప్రశ్న అడుగుతున్నావా?....

ఎదురుగా వున్న సముద్రం మీద పరుచుకుంటున్న సుప్రభాత సూర్యకిరణాల అందాలను నేను తిలకిస్తానని....!

నిండు పున్నమినాడు వింత సోయగాలతో కెరటాలపై ప్రతి ఫలించే వెన్నెల అందాలను చూస్తూ తన్మయంతో కూర్చుండి పోతానని-!

కెరటాలపై గిరికీలు కొడుతూ తిరిగే వింత పక్షి సొగసులు గమ నిస్తానని....!

ఇంకా........

ఇంకా........

బీచ్ రోడ్డుమీద నడిచిపోయే అందమయిన అమ్మాయిల సౌంద ర్యాన్ని చూస్తూ మైమరిచి పోతానని....!

దూరంగా, అవతల మేడమీద సాయంకాలంపూట నడుముకు పెద్ద రింగు తగుల్చుకుని వ్యాయామంచేసే బలిష్టమయిన అమ్మాయి ఒంటి ఒంపుసొంపులు వీక్షిస్తానని....!

ఏదో, ఏదో అరిచి చెప్పాలనుకున్నాను.

చెప్పేనని కూడా కొంత సేపు అనుకున్నాను.

కానీ, నా నోరు పెగల్లేదు.

నా ముఖంలోని ఆవేశం గమనించింది సమీర.

మెల్లగా దగ్గరకు వచ్చింది.

నుదిటిమీద మెల్లగా రాస్తూ అంది.... "ఎందుకండీ! అలా ఎగ్జయిట్ అవుతారు? మనసులో ఏముందో నాకు చెప్పరూ?...."

తరువాత—

నుదుటిమీది ముంగురులను వెనక్కితోసి ముద్దు పెట్టుకుంది.

అంతే!

నీరు కారిపోయాను నేను!

"అబ్బే! ఏమీలేదు!" అన్నాను మామూలు ధోరణిలో.

నా తల టర్కిష్ తువ్వాలుతో ఒత్తుతూ—

"మీరు కిటికీ దగ్గర నిలబడితే అందరి కళ్ళు మీమీదే! కారులో మనం వెళ్ళుతూ వుంటే అందరి చూపులు మీపైనే! అది నేను భరించలేను బాబూ.... మీకు దిష్టి తగులుతుందని" అని మాటలు ఆపి ఒక్కక్షణం నా కళ్ళల్లోకి చూస్తూ

"అలా అద్దంలో చూసుకోండి. ఎంత అందంగా వున్నారో.... తలంటు పోసుకుంటే.... మరీను.... "అంది.

దీర్ఘంగా నిట్టూర్పు వదిలేను.

రెండు క్షణాల తర్వాత మెల్లగా అడిగేను.

"సమీరా! అద్దంలో కన్పించేది నేనేనా?"

నా ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పలేదు.

కొంతసేపు అయోమయంగా నా వంక చూసింది.

"నేను కాదు.... నా నీడ!" అన్నాను.

తర్వాత మనసులో అనుకున్నాను.

"నన్ను చూడటం నీకు సాధ్యంకాదు సమీరా.... నన్ను చూడాలంటే నువ్వు చూడాల్సింది అద్దం పొరల్లోకి.... నా మనసు కిటికీలు తెరిచి చూడాలి.... అపుడు నాలో వున్న నేను నీకు కన్పిస్తాను!"

"ఒక్కో సమయంలో మీ మాటలు నాకు అర్థంకావు బాబూ— పదండి. వెళ్ళి మామయ్యగారిని చూసిరావాలి. డ్రెస్ వేసుకోండి. ఇద్దరం హాస్పిటల్‌కు వెళ్దాం" అంది సమీర.

మౌనంగా నా గదివైపు నడిచేను.

అరగంట తర్వాత —

నేను 'కంటెస్సా'లో వున్నాను.

స్టీరింగ్ దగ్గర సమీర కూర్చుంది.

ఇంజన్ స్టార్ట్‌చేసి బ్లేక్ మిర్రర్ క్లోజ్ చేసింది.

ఎ. సి. ఆన్‌చేసింది.

కారు ముందుకు కదిలింది.

చల్లని గాలి నన్ను కమ్మేసింది, సమీర మమతలాగే!

కారు రోడ్డుమీద దూసుకుని ముందుకు సాగిపోతూవుంటే- నేను సీటులో వెనక్కి వాలేను.

పావుగంట తర్వాత కారు మెంటల్ హాస్పిటల్ ఆవరణలో ఆగింది.

డోర్ తెరిచి దిగుతూ అంది సమీర "నేను డాక్టర్‌గారి దగ్గరకు వెళ్ళి ఈ నెల బిల్లు సెటిల్ చేసి వస్తాను. మీరు వెళ్ళి మావయ్యగారి దగ్గర కూర్చోండి."

"అలాగే"

తల పంకిస్తూ కారు దిగేను.

హాస్పిటల్ వరండా దాటి గదులవైపుకు నడిచేను.

దారిలో పలకరింపుగా విష్ చేస్తున్న నర్సులవంక చిరునవ్వు చిందిస్తూ నాన్న రూము దగ్గరకు వెళ్ళేను.

నేను వెళ్ళేసరికి నాన్న మంచంమీద మఠం వేసుకుని కూర్చుని వున్నారు.

ఖాళీగా వున్న కుర్చీని మంచం దగ్గరకు లాక్కున్నాను. దానిలో కూలబడుతూ "మీ ఒంట్లో ఎలావుంది నాన్నా?" అని అడిగేను.

"చాలా బాగుందిరా బాబూ...." అంటూ నవ్వేరాయన.

రెండు నిమిషాల మౌనం తర్వాత మళ్ళీ అన్నారు.

"ఈ వేళ చాలా ఆనందంగా వుందిరా అబ్బాయ్!"

తర్వాత అదే పనిగా రెండు మూడు నిమిషాల పాటున నవ్వేరు.

"ఏమిటి నాన్నా, అంత ఆనందం? నాతో కూడా చెప్పండి!"

ఈ వేళ నాన్నలో ఎంత మార్పు కనిపిస్తోంది.

అసలు, ఆయన్ని మామూలుగా బయట చూస్తే ఆయనకి మతి భ్రమించిందని ఎవ్వరూ అనుకోరు.... నాకే అనుమానం వస్తూ వుంటుంది అప్పుడప్పుడు.... అనవసరంగా ఈ జైలులో ఆయన్ని బంధించానేమో నని....!

అయినా, చేయగల్గింది ఏమీ లేదు!

"నా పక్క గదిలో చలపతి వుండేవాడు, గుర్తుందా?"

అడిగారు నాన్న.

"ఎందుకు గుర్తులేదు?.... మీ స్నేహితుడు కదా!.... మీరెప్పుడూ ఆయనతోటే కబుర్లు చెప్తూవుంటారు కదా.... ఆయన్ని ట్రీట్ మెంట్ పూర్తిచేసి పంపేశారా?"

"ఆ! ట్రీట్ మెంట్ పూర్తయిపోయింది."

మాటలు ఆపి మళ్ళీ నవ్వటం ఆరంభించేరు.

నా మనసు కీడును శంకించింది.

"ఆయనకు ఏమయింది?" అడిగేను.

"ట్రీట్ మెంటు పూర్తిచేసి ఏకంగా పైకే పంపించేశారు.... ఈవేళ నాకు చాల సంతోషంగా వుందనుకో.... పొద్దుట ఎనిమిదింటికి వాళ్ళబ్బాయి వచ్చి అతడి శవాన్ని తీసుకుపోయాడు...."

అంటూ మళ్ళీ నవ్వేరు.

"నాన్నా!" అంటూ రెండు క్షణాలుపాటు ఏం మాట్లాడాలో తోచక అలాగే వుండిపోయాను.

"ఆయన చనిపోతే.... మీరు ఆనందిస్తున్నారా?" అన్నాను కొంత తేప్రు పోయాక.

"ఎంతో కాలంనుండీ ఆ గది కావాలని అడుగుతున్నానురా! ఖాళీ అయితే ఇస్తామన్నారు! ఈ వేళ్టికి నా కోరిక నెరవేరింది. ఈ సాయంకాలమే ఆ గదిలోకి మార్చేస్తారు నన్ను!" అన్నారాయన మరింత ఉత్సాహంతో

నా ప్రశ్నను అసలు పట్టించుకోలేదు ఆయన.

"ఈ గది మీకు బాగులేదా? అసలు మారిపోవట మెందుకు?" అన్నాను నోరు పెగుల్చుకుంటూ.

"ఆ గది ఆఖరు గది కదా...." అన్నారు.

"అయితే?"

"కిటికీ వుంది....".

అప్పుడు గమనించేను నేను!

ఆ గదికి ఎత్తులో వెంటలేటర్లు తప్ప కిటికీలు లేవు!

నాన్న చెప్పుకుపోతున్నారు.

".... ఆ కిటికీ దగ్గర కూర్చుని బయటకు చూస్తూ నా చివరి రోజులు హాయిగా గడిపేస్తానురా అబ్బాయ్! .... మనం ప్రకృతి మాత ఒడిలో నుండి వచ్చేం.... ప్రకృతిలోనే కలిసిపోవాలి.... ప్రకృతికీ మనకు అడ్డుతెర గోడ! గోడకున్న కొద్దిపాటి మేర తెర తొలగించి, అవతలి అందాలను చూపించేది కిటికీ! అందుకే కిటికీ వున్న గది అంటే నాకెంతో ఇష్టం! అంతకంటే నాకు ఏ కోరికా లేదురా అబ్బాయ్!"

ఎంతో ఆనందంగా విన్పిస్తోంది ఆయన గొంతు!

"ప్రస్తుతం నేను జీవిస్తున్న బంగళాలో గది — నాన్న కోరుకుంటున్న మెంటల్ హాస్పిటల్‌లోని ఆఖరు గదికంటె గొప్పదా?"

ఆలోచిస్తున్నాను!!!